

fra at falde sammen af Næringsssorger, fra at slippe deres almindelige Interesser, at de faa deres økonomiske Tilstand bragt paa Fode. Det gaar dette andet Lovforslag, vi i Øjeblikket forhandle, jo ud paa, og derfor tillader jeg mig at anbefale, at man ogsaa behandler dette Lovforslag paa den velvilligste Maade og søger at føre det saaledes igennem, at det i højst mulig Grad kan komme til at gavne de vedkommende Embedsmænd.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Ved Forelæggelsen af Lovforslaget om Lønning for Lærere og Lærerinder i Folkeskolen havde jeg Lejlighed til at udtale, at dette Forslag ikke alene havde den Fordel, ikke at komme uventet, ikke at komme som et overraskende og ubelejligt Krav, men at det turde fortrøste sig til at blive mødt med almindelig Sympati, mødt med en almindelig Erkendelse af, at en Forbedring af Lønningerne for Folkeskolens Lærere var begrundet og nødvendig. Forslaget er udarbejdet i Erkendelsen af, at man nu bør gaa til en Lønforbedring, der er følelig, og som i alt Fald for en længere Tid løser dette Spørgsmaal saaledes, at der fremtidig kan ydes Folkeskolen et Arbejdsvederlag, der staa nogenlunde i Forhold til, hvad der ydes andre lignende Samfundsklasser, og dernæst skaber Tilfredshed i økonomisk Henseende hos Lærerne og sikrer en vedblivende Tilgang af gode Kræfter, en Tilgang, som ikke vil kunne ventes, naar Kaarene indenfor Folkeskolen vedblivende skulle staa betydeligt under, hvad der efterhaanden er blevet indført i andre Stillinger.

Ministeriet har gennemgaaende kunnet tiltræde de af Danmarks Lærerforening og Købstadlærerforeningen foreslaaede Løn-satser. Man har ment ikke alene at kunne imødekomme de Ønsker, som Lærerforeningerne have forebragt, idet man har foreslaaet Rigsdagen at gaa ind paa, hvad de for Købstadlærernes Vedkommende have ønsket, men endog, hvad Lærerne paa Landet angaar — som det er omtalt under disse Dages Forhandlinger — paa visse Omraader at kunne foreslaa noget mere. Men saa er der jo det Spørgsmaal: Fin-der Rigsdagen de foreslaaede Lønforbed-

ringer rimelige og velbegrundede? Thi naturligvis kan der være en lang Afstand mellem den almene Opfattelse af, at en Lønforbedring for Lærerstanden er ønskelig, og saa en Indrømmelse af, at det foreliggende Lovforslag saa nogenlunde har truffet det rette. Min Forventning med Hensyn til den sympatetiske Stilling, som det høje Ting vilde indtage til Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Lønforbedring for Lærerne er forsvarlig, er fuldt ud gaaet i Opfyldelse. De Udtalelser, vi have hørt under disse Dages Forhandlinger, ere jo alle mandede ud i Ønsket om Lovforslagets Gennemførelse i denne Samling.

Ingen har egentlig under Forhandlingerne nævnet det foreslaaede Statstilskud, saa jeg gaar ud fra, at derom ere vi enige. Men det er dog værd at fremdrage under Forhandlingerne, at naar der stadig tales om, hvad man foreslaar at lægge til Lærernes Lønning, og man saa kun taler om Tillæget til Grundlønnen, bør det erindres, at der er foreslaaet en Forhøjelse af Statstilskuddet af 300 Kr., og at Statstilskuddet skal falde med kortere Mellemrum end nu. Naar Forslaget herom slet ikke har været Genstand for Forhandling, tør jeg gaa ud fra, at vi i den Retning ere enige. Man finder, at her er der i Forslaget en passende Forhøjelse.

Angaaende Forhøjelsen af den kommunale Lønning, som her er foreslaaet, er der vel under Forhandlingerne fremkommet Antydninger af eller Ønsker om Ændringer, men dog ikke af særlig indgribende Natur. Om Lovforslagets ny Princip for Anciennetet have alle været enige, man har i den Henseende kunnet give Forslaget fuld Tilslutning.

Der er saa endnu et Spørgsmaal og et vigtigt Spørgsmaal, det tredje, tilbage, nemlig: Hvorfra skulle Pengene skaffes, af hvilken Kasse skulle de i sidste Instans udredes? Derom er der ingen Tvivl: Det er Landets skatteydende Borgere. Det, hvorom Valget her skal staa, er alene om, hvorvidt Udgiften skal udredes af Kommunekasserne eller Statskassen. Nu vide vi vel, at det altid er mest populært at lade Statskassen betale, og betale uden Kompensation. Det er kun ved Kommuneskat-terne, at den enkelte Skatteyder træder i direkte Forhold til det offentlige forøgede Ud-